

PåskeOrdet #3

Langfredag, Johs. 19,17-37; "Fra dåb til grav"

v. Signe Helbo, Norddjurslands Valgmenighed

Så blev det langfredag, og vi tager hermed hul på tredje akt i den store påskeberetning. Det betyder, at det endnu engang er blevet tid til at finde jeres Bibel frem. I dag skal vi læse fra samme evangelist som i går, nemlig *Johannesevangeliet kap. 19, vers 17-37*. Med en lille reference til Miss Sophies fødselsdag, fristes jeg til at sige "*same procedure as always*", hvilket i denne sammenhæng betyder: Slå op i Bibelen og læs passagen, inden du fortsætter i dette dokument, kære læser!

Jesu korsord, som vi læser hos Johannes i dag, er "*det er fuldbragt*". Ordene vidner om det, vi talte om i søndags; at der ikke er tale om et "point of no return" for Jesus, men at der tværimod er tale om en fortløbende fortælling, der skal tjene til vores frelse. Nu lærer vi så, at netop her – i Jesu død – fuldbringes det. Sikke en tanke!

Hvordan kan der være et smukt og livgivende budskab i en dag, der kredser om døden? De fleste af os ved af smertelig personlig erfaring, at døden er forbundet med afsked, afsavn og sorg – just som det må have været for Maria Magdelene, Jesu mor Maria og de disciple, der så ham hænge på korset. Alligevel hører vi, at noget er fuldbragt – at noget væsentligt har gjort sit indtog i kraft af døden.

I dagens gudstjeneste stod jeg ved døbefonten. Det skyldes, at der er en sammenhæng i livet fra dåb til grav. Når vi som spæde – eller for nogles vedkommende senere i livet – modtager dåbens gave, er det et vidnesbyrd om, at vi fødes på ny til liv i Kristus. Et vidnesbyrd om, at et liv i troen tager sin begyndelse.

I det første af de vers, vi plejer at synge efter nadverfællesskabet her i menigheden, synger vi "*du, som har dig selv mig givet, lad i dig mig elske livet*". Denne sætning indrammer på fornemste vis det forløb, der i dag sker fyldest: At vi i dåben får del i Kristus, fordi han gav sig selv for os, da han trådte ind i dødens mørke. Som vi talte om i søndagens gudstjeneste: Alt dette sker, for at gøre os i stand til at træde ud i livet: "*Du, som har dig selv mig givet – lad i dig, mig elske livet*".

Allerede i vor dåb gives vi løftet om, at Guds vilje er fuldbragt, fordi Jesus langfredag gik i døden for vores skyld. Med det løfte skal vi træde ud i livet som frie mennesker – ikke indkrogede i vort eget mørke, men frisat i Guds levende lys. Derfor er langfredag ikke en sorgens dag, men en glædens, eftertænkningens og taknemmelighedens dag. I dag fuldbragtes den største fortælling – den fortælling, der tog sin begyndelse ved Mariæ Bebudelse, hvor jord og himmel blev knyttet sammen. Fortællingen om den mægtige Gud, der kom til verden for at give evigt liv til det svage menneske.

I vor dåb tegnes korset for vort ansigt og for vort bryst. Dermed er livet indrammet med løftet om, at alt imens vor livsild langsomt brænder ud, er Kristus med os fra dåb til grav. Intet mørke er så dybt, at han ikke kan gå med derind – dét er den glæde, vi får med i dag. Omend livet en dag rinder ud, er vi skænket løftet om, at evigheden er vores – ikke når vi dør, men allerede nu, midt i livet. En evighed, der ikke kender nogen tid, og som derfor hverken begynder eller ophører. En evighed, som

binder os sammen på trods af afstande i tid og rum. Den evighed fik vi del i, da Gud kom til verden for vores skyld. I det øjeblik, hvor jord og himmel mødes, fuldbringes det – i det øjeblik sker nåden fyldest.

Ja, i dåben blev korsets tegn slået for vor pande og for vort bryst. Tegnet, der knytter os til Gud, og forpligter os på vor næste. Tegnet på, at vi i korsbegivenheden får nyt liv trods død, eller at vi er døbt til Kristi død, som det hed i dagens kollekt, – og hans død er for vort liv. Fra evighed til evighed. Lad dét løfte oplyse ethvert mørke. Amen.